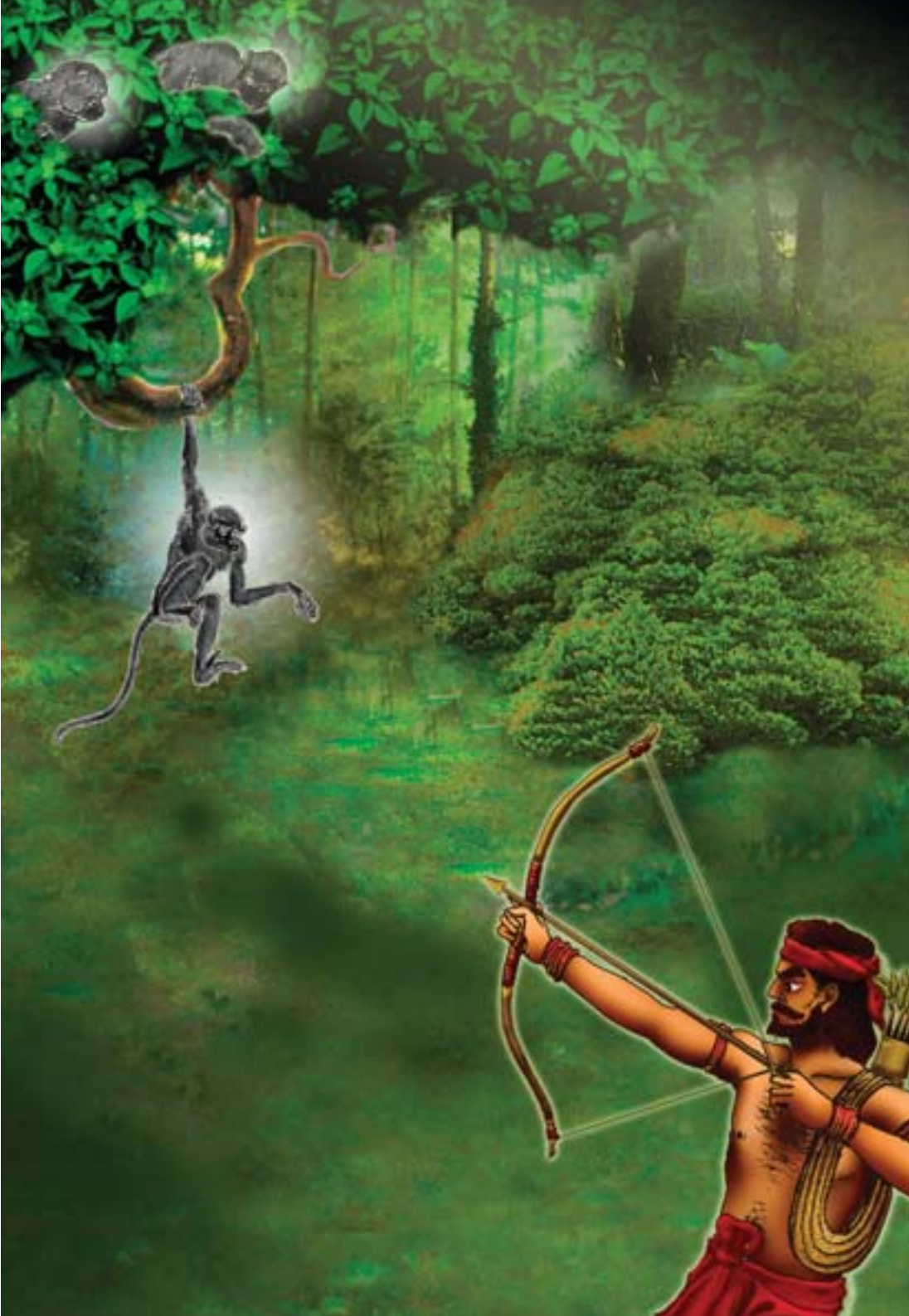

กรรมเครื่องแบ่งชิ้น

บุรุษทำกรรมเหล่าใดไว้
เขาย่อมเห็นกรรมเหล่านั้นในตน
ผู้ทำกรรมดีย่อมได้รับผลดี
ผู้ที่ทำกรรมชั่ว ย่อมได้รับผลชั่ว
บุคคลหว่านพืชเช่นใด ย่อมได้รับผลเช่นนั้น

กรรมเครื่องแบ่งชนชั้น

๖๓

สมบัติล้ำค่าในโลกนี้มีอยู่มากมาย ล้วนเป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนายิ่ง สมบัติล้ำค่าของมหาเศรษฐี คือ การมีทรัพย์สินเงินทอง พวกพ้องบริวารมากมาย สมบัติล้ำค่าของคนเจ็บไข้ได้ป่วย คือ การมีสุขภาพที่แข็งแรง ส่วนสมบัติล้ำค่าของผู้คงแก่เรียน คือ การได้อยู่กับตำรับตำรา สมบัติล้ำค่าที่สุดของนักปฏิบัติธรรมนั้นไม่มีสิ่งใดที่จะมีคุณค่าเท่ากับการได้เข้าถึงความสุขภายใน ได้เข้าถึงความสงบ เพราะความสงบจะนำมาซึ่งอารมณ์สบาย จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายภายใน ซึ่งเป็นสมบัติอันล้ำค่าที่สุดนั่นเอง พระธรรมกาย คือ ตัวของรัตนะ ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุด ผู้เข้าถึงรัตนะภายใน คือ บุคคลที่ทรงคุณค่า แม้เทวดาก็ลงรักษา ทำให้ดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้อย่างปลอดภัย แม้ต้องจากโลกนี้ไป ย่อมไปอย่างผู้มีชัยชนะแน่นอน

มีธรรมภาษิตใน จุลลนันทียชาดก ว่า

**“บุรุษทำกรรมเหล่าใดไว้ เขาย่อมเห็นกรรมเหล่านั้นใน
ตน ผู้ทำกรรมดีย่อมได้รับผลดี ผู้ที่ทำกรรมชั่ว ย่อมได้รับผล
ชั่ว บุคคลหว่านพืชเช่นใด ย่อมได้รับผลเช่นนั้น”**

เชื้อชาติเผ่าพันธุ์ หรือชนชั้นวรรณะ ไม่ได้เป็นเครื่องแบ่งแยกว่า เป็นคนดีหรือเลว การกระทำต่างหากที่จะเป็นเครื่องบ่งชี้ว่าเป็นคนดีหรือคนเลว แม้จะมีชาติกำเนิดต่ำ แต่หากมีจิตใจสูงส่ง

กรรมเครื่องแบ่งชนชั้น

๖๔

ย่อมควรค่าต่อการยกย่องสรรเสริญ เหมือนดอกบัวเกิดจากโคลนตม แต่กลับชูช่อออกดอกขึ้นเหนือน้ำ ไม่จมปลักอยู่ในโคลนตม ตรงกันข้ามหากมีชาติกำเนิดสูง แต่กลับประพุดิตัวต่ำทราม ย่อมได้รับคำติเตียน และได้รับผลกระทบอันหยาบช้า มีวิบากอันทุกข์ทรมาน ดังเรื่องที่หลวงพ่จะนำมาเล่าให้ฟังในวันนี้ เรื่องมีอยู่ว่า

*ในอดีตกาล พระเจ้าพรหมทัตเสวยราชสมบัติอยู่ในกรุงพาราณสี พระโพธิสัตว์ถือกำเนิดเป็นวานร ชื่อนันทียะอาศัยอยู่ในหิมวันตประเทศ มีน้องชายชื่อจุลลนันทียะ ทั้งสองพี่น้องมีวานรบริวารถึงตัวละ ๘๔,๐๐๐ ตัว วานรสองพี่น้องเป็นวานรยอดกตัญญู คือจะช่วยกันปรนนิบัติดูแลมารดาซึ่งตาบอด โดยจะให้นอนพักอยู่ที่พุ่มไม้ จากนั้นจะเข้าไปหาผลไม้ที่มีรสอร่อย แล้วให้ลิงที่เป็นบริวารนำไปส่งให้มารดาทุกวัน แต่ถึงบริวารเห็นผลไม้มีรสอร่อย เกิดความโลภจึงกินเอง ไม่ได้นำไปให้มารดาของพระโพธิสัตว์ ทำให้มารดาถูกความหิวครอบงำจนร่างกายผอมซูบซีด เหลือแต่หนังหุ้มกระดูก

ต่อมา พระโพธิสัตว์กลับมาเยี่ยมมารดา เห็นร่างกายของท่านผอมลงผิดปกติ จึงถามว่า “แม่จ๋า ลูกส่งผลไม้รสอร่อย

*มก. จุลนันทียชาดก เล่ม ๕๗ หน้า ๓๘๙

กรรมเครื่องแบ่งชนชั้น

๖๕

มาให้แม่ทุกวัน แม่ไม่ได้รับประทานหรือไร ทำไมแม่ถึงได้ชูป
ผอมเช่นนี้ “ มารดาตอบลูกวานรด้วยความแปลกใจว่า “ลูกเอ๋ย
แม่ไม่เคยได้ผลไม้ที่ลูกฝากมาเลย” พระโพธิสัตว์รู้ทันทีว่า ลิง
บริวารเห็นแก่กิน ไม่ยอมนำผลไม้มาให้แม่ของตน ท่านไม่โกรธ
บริวาร แต่คิดแก้ไขว่า “หากเรายังมัวแต่ปกครองฝูงวานรอยู่เช่นนี้
แม่ของเราคงต้องอดตายแน่ อย่างกระนั้นเลย เราจะลาออกจาก
การเป็นหัวหน้าฝูงวานร เพื่อไปปรนนิบัติแม่ตามลำพัง”

คิดได้ดังนี้ พระโพธิสัตว์จึงเรียกน้องชายจุลลนันทิยะมา
ปรึกษาว่า “น้องเอ๋ย เจ้าจงปกครองฝูงวานรแทนพี่เถิด พี่จะไป
ปรนนิบัติแม่เอง” จุลลนันทิยะอยากอุปัฏฐากดูแลแม่อย่างใกล้ชิด
เช่นกัน จึงกล่าวกับวานรพี่ชายว่า “พี่จ๋า แม่นั่นเองก็ไม่
ต้องการปกครองฝูงวานร แต่อยากจะปรนนิบัติแม่บ้าง” เมื่อ
ทั้งสองพี่น้องยอดกตัญญู ต่างมีความคิดตรงกัน จึงแยกตัวจาก
ฝูงวานร พามารดาออกจากหิมวันตประเทศ พวกกันไปอาศัยอยู่
ที่ต้นไทรแห่งหนึ่ง คอยปรนนิบัติดูแลมารดาเป็นอย่างดี

สมัยนั้น มานพหนุ่มคนหนึ่งไปเรียนศิลปะจากสำนัก
อาจารย์ทิศาปาโมกข์ในเมืองตักสิลา เมื่อเรียนจบ ได้ลาอาจารย์
กลับบ้าน อาจารย์รู้นิสัยของลูกศิษย์ดีว่า มานพนี้เป็นคนกักขะ
ชอบฆ่าสัตว์ จึงสั่งสอนลูกศิษย์ด้วยความเมตตาสงสารว่า

กรรมเครื่องแบ่งชนชั้น

๖๖

“พ่อหนุ่มเอ๋ย เมื่อกลับบ้านแล้ว ให้ละนิสัยหยาบกระด้างเสีย อย่าไปฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ให้ประกอบแต่สิ่งมาอาชีวะ อย่าได้ ทำกรรมชั่ว อันจะทำให้ตัวท่านเดือดร้อนในภายหลัง ผู้ทำกรรม ดี ย่อมได้รับผลดี ผู้ทำกรรมชั่ว ย่อมได้รับผลชั่ว บุคคลหวาน พืชเช่นใด ย่อมได้รับผลเช่นนั้น ดังนั้น ให้ทำแต่กุศลกรรมไว้เถิด”

หลังจากลูกศิษย์รับฟังโอวาทแล้ว เขาได้เดินทางกลับ กรุงพาราณสี พ่อแม่ให้แต่งงานมีคู่ครอง เขาพยายามทำตาม คำสอนอาจารย์ทศปาโมกข์ ด้วยการประกอบอาชีพค้าขาย แต่เนื่องจากไม่ชอบวุ่นวายกับคนหมู่มาก จึงเปลี่ยนอาชีพเป็น นายพรานล่าสัตว์ ทำให้จิตใจหยาบกระด้างเช่นเดิม เขาลืมคำ สอนของอาจารย์ที่ได้สั่งไว้จนหมดสิ้น

ทุกเช้าชายหนุ่มจะผูกสอดธนู เข้าป่าล่าเนื้อชนิดต่างๆ เลี้ยงชีพด้วยการขายเนื้อที่ล่ามาได้ ทำเช่นนี้อยู่เป็นประจำ จนชีวิตคุ้นกับการฆ่าเป็นปกติ วันหนึ่ง เขาล่าสัตว์ไม่ได้แม้สักตัว เดียว ขณะกำลังเดินทางกลับ เห็นวานรสองพี่น้องนั่งอยู่ ระหว่างคาคบไม้ กำลังให้มารดาเคี้ยวกินผลไม้ วานรทั้งสอง เห็นนายพรานหนุ่มเดินตรงเข้ามา ต่างพาซื้อคิดว่า “พรานเห็น มารดาเรตาบอด คงไม่กล้าทำอะไรหรอก” จึงแอบสังเกตการณ์ อยู่ระหว่างกิ่งไม้

กรมเครื่องแบ่งชนชั้น

๖๗

เมื่อนายพรานเดินมาถึงโคนต้นไม้ เห็นมารดาของวานรทั้งสอง เขาคิดว่า “เราจะกลับมือเปล่าทำไมล่ะ ลิงตาบอดตัวนี้แหละ จะเป็นอาหารอันโอชะของเรา” คิดดังนั้นแล้ว เขาโก่งธนูขึ้นหมายจะยิงนางลิงแก่ พระโพธิสัตว์เห็นท่าไม่ดี จึงรีบบอกน้องชายว่า “น้องเอ๋ย นายพรานคนนี้เป็นคนกักขฬะผิดมนุษย์ทั่วไป จะต้องยิงมารดาของเราแน่นอน พี่จะสละชีวิตแทนมารดาเมื่อพี่ตายแล้ว น้องจงเลี้ยงดูมารดาแทนพี่ด้วยเถิด” กล่าวจบ วานรโพธิสัตว์รีบกระโดดออกมา พลาญขอร้องพรานหนุ่มว่า “ขอท่านอย่าได้ยิงมารดาของเราเลย มารดาของเราตาบอดทั้งแก่ชรามากแล้ว จงเอาชีวิตของเราแทนเถิด” พระโพธิสัตว์รีบไปนั่งอยู่ในวิถียของลูกศร เพื่อป้องกันมารดาด้วยชีวิตของตน

เนื่องจากนายพรานมีจิตใจหยาบช้า ฟังภาษาสัตว์ไม่รู้เรื่อง แม้ยิงพระโพธิสัตว์ตายแล้ว เขายังโก่งคันธนูขึ้น เพื่อจะยิงมารดาของพระโพธิสัตว์อีก จุลลนันทิยะเห็นเหตุการณ์คับขันเช่นนั้น ก็คิดว่า “แม้มารดาของเราจะเสียชีวิตอยู่เพียงวันเดียวก็ได้ชื่อว่ารอดชีวิตแล้ว เราจะสละชีวิตแทนมารดา” ด้วยความเป็นลูกยอดกตัญญู จึงกระโดดออกมา พลาญอ้อนวอนนายพรานว่า “ท่านอย่ายิงมารดาของเราเลย เราจะสละชีวิตแทนมารดา ท่านยิงเราแล้ว เอาเราสองพี่น้องไปแทน จงไว้ชีวิตมารดาของเราเถิด” เมื่อสละชีวิตให้นายพรานแล้ว วานรน้อง

กรรมเครื่องแบ่งชนชั้น

๖๘

ชายรีบไปนั่งอยู่ในวิถิลูกศร เพื่อปกป้องมารดาโดยไม่หวาดหวั่น
ต่อความตายแต่อย่างใด

ครั้นนายพรานผู้มีใจบาปยิงจุลลนันทิยะตกลงจากต้นไม้
แล้ว ยังคิดจะเอาไปเพื่อเด็กๆ ที่บ้านอีก จึงยิงมารดาของวานร
ทั้งสองด้วย เขาหาบวานรทั้งสามตัว เดินมุ่งหน้ากลับบ้านด้วยความ
ดีใจ ขณะเดียวกันนั่นเอง เกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันขึ้น คือ
ฟ้าได้ผ่าลงที่บ้านของนายพราน ไหม้ภรรยาและลูกสองคน
พร้อมบ้านของเขา เหลือเพียงซากเสากับชื้อเท่านั้น

เมื่อนายพรานกลับถึงบ้าน พบเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด
เช่นนั้น เขาเสียใจมากเหมือนคนเสียสติ ทิ้งหาบเนื้อและธนูกับ
แสลงไว้ แล้วรีบวิ่งเข้าไปในบ้านที่เหลือแต่ตอ ทันใดนั้น ชื้อได้หัก
ตกลงมาทับศีรษะของเขา แผ่นดินไม่อาจรองรับความชั่วของเขาได้
แยกออกเป็นช่อง เปลวไฟแลบขึ้นมาจากอเวจีมหานรก
เขาถูกแผ่นดินสูบลงไปใลอเวจีมหานรกทันที

จากเรื่องนี้ เราจะเห็นว่า แม้วานรโพธิสัตว์สองพี่น้องจะ
เป็นสัตว์เดียรัจฉาน แต่ทั้งสองเต็มเปี่ยมไปด้วยคุณธรรม คือ
ความกตัญญู ยอมสละชีวิตเพื่อผู้มีพระคุณ ส่วนนายพรานผู้
เป็นมนุษย์ ซึ่งได้ชื่อว่าเป็นสัตว์ประเสริฐ แต่ประเสริฐเพียง
ร่างกายเท่านั้น จิตใจกลับหยาบกระด้าง ประเสริฐแต่เพียงชาติ

กรรมเครื่องแบ่งชนชั้น

๖๕

กำเนิด ส่วนการกระทำไม่ได้ประเสริฐตาม ฉะนั้น เราจะต้องไม่
เป็นเช่นนั้น เมื่อเราได้อัตภาพของผู้มีใจสูงแล้ว ควรทำให้สูงยิ่งๆ
ขึ้นไป คือ สูงส่งด้วยคุณธรรมความดี เพราะอัตภาพของมนุษย์
เหมาะต่อการทำความดีในทุกรูปแบบ ทั้งทาน ศีล ภาวนา ละ
โลกแล้วจะได้ไปสู่ภพภูมิที่สูงขึ้น คือ ไปสู่สุคติโลกสวรรค์ เมื่อ
บุญบารมีเต็มเปี่ยม จะทำให้เราหลุดพ้นจากอภิสวกิเลสทั้งมวล
ยกตนและสรรพสัตว์ทั้งหลายไปสู่ที่สุดแห่งธรรมกันทั้งหมด

